

Sygn. akt I CNP 34/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie skargi C. spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności  
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 19 września 2014 r., sygn. akt VI ACa [...], wydanego w sprawie  
z powództwa [...] U. [...] w W.  
przeciwko C. spółce z o.o. w W.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 stycznia 2017 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność orzeczenia z prawem uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy orzeczenie zostało wydane na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Taka wykładnia art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. jest zgodna z art. 77 ust. 1 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11). Przeciwny pogląd zagrażałby wartościom takim, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424<sup>9</sup> k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

„C.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością kwestionuje w skardze prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 19 września 2014 r. w sprawie o zapłatę, uwzględniający wobec niej powództwo wytoczone przez [...] U. [...]; zasądzona kwota dochodzona była tytułem czynszu najmu.

Skarżąca spółka zarzuciła temu wyrokowi niezgodność z art. 84 i 88 k.c.

Twierdzenia skarżącej spółki o naruszeniu wymienionych przepisów przez Sąd Apelacyjny nie zawierają jednak argumentów, które pozwalałyby – wstępnie oceniając – zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.